

Divizia 1 Infanterie "Dacica"

continuatoarea
tradițiilor de luptă
ale

Armatei 1

"Mă mișc între Dumnezeu și neamul meu" (PetreTUȚEA)

Curierul ARMATEI

www.curierul.forter.ro

Anul XIII nr. 15 (318) • 16 august 2011 • 8 pagini • 50 bani

Ediție specială

Aprecieri și gânduri bune

Mesajul comandantului Diviziei 1 Infanterie „Dacica”,
general-maior Nicolae DOHOTĂRJIU, cu ocazia zilei de 18 august

Stimați colegi generali, ofițeri, maiștrii militari, subofițeri, soldați-gradați voluntari și personal civil contractual,

Sunt convins că momentul aniversar de astăzi generează reverberații intense în mințile și sufletele noastre ale tuturor. Suntem îndreptățiți să fim mândri față de trecutul glorios al înaintașilor cărora le purtăm pe mai departe tradițiile, dar, deopotrivă, și de prezentul pe care îl înfăptuim împre-

ună pe timpul misiunilor în teatrele de operații sau pe tipul antrenamentelor în poligoane și terenuri de instrucție.

Cu ocazia aniversării a 95 de ani de la înființarea Armatei 1, vă rog să primiți sincerele mele aprecieri față de dăruirea, responsabilitatea și profesionalismul arătat în tot ceea ce faceți, alături de urări de sănătate și succes.

Un gând aparte îl port celor aflați în misiuni în teatrele de operații, cărora le doresc să se întoarcă sănătoși acasă și, totodată, să-și onoreze cum trebuie responsabilitățile importante ce le revin.

Demonstrați, ca și până acum, că se poate conta pe noi, conform dictonului "Oriunde-Oriând!"

La mulți ani!

Album de fotografie

Istorie și evoluție De la Armata 1 de Operații la Divizia 1 Infanterie „Dacica”

Rodul unei documentări minuțioase, Istorie și Evoluție, este o călătorie în timp care evocă istoria Diviziei 1 Infanterie „Dacica” de la înființare, în data de 18 august 1916 sub denumirea de Armata 1 de operații, până în prezent.

Este structurată în funcție de transformările semnificative care au avut loc de-a lungul deceniilor, fiecare etapă cuprinzând fotografiile ce ilustrează cel mai bine acea perioadă din existența structurii. (pag. 2)

19 august 1601

Uciderea lui Mihai Viteazul

Generalul Basta György și-a atras asupra sa oprobiul contemporanilor și al posterității pentru mișeasca crimă a eroului de la Călugăreni. Basta György, autorul crimei, recunoaște într-o scrisoare trimisă Arhiducelui Mathias, viitorul împărat habsburg, în care se consemnează: „Mihai a fost ucis conform poruncii primite de la Împăratul Rudolf al II-lea, iar eu am executat-o”. (pag. 7)

15 august 1714

Sfinții Martiri Brâncoveni - Constantin Vodă cu cei patru fii ai săi, Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sfetnicul Ianache

Constantin Brâncoveanu (1654 - 15.08.1714) a fost un mare boier, Domn al Țării Românești între 1688 și 1714 și nepot al domnitorului Șerban Cantacuzino. În perioada în care a domnit, Țara Românească a cunoscut o perioadă de

înflorire culturală și de dezvoltare a vieții spirituale. În 1714, pe 15 august, a fost executat la Istanbul, împreună cu cei patru fii ai săi (Constantin, Ștefan, Radu și Matei), precum și cu sfetnicul său Ianache Văcărescu. Cu toții sunt venerați de către Biserica Ortodoxă Română, sub numele de Sfinții martiri Brâncoveni. (pag. 7)

Album de fotografie

Istorie și evoluție
De la Armata 1
de Operații
la Divizia 1 Infanterie
„Dacica”

Rodul unei documentări minuțioase, Istorie și Evoluție, este o călătorie în timp care evocă istoria Diviziei 1 Infanterie „Dacica” de la înființare, în data de 18 august 1916 sub denumirea de Armata 1 de operații, până în prezent.

Este structurată în funcție de transformările semnificative care au avut loc de-a lungul deceniilor, fiecare etapă cuprinzând fotografiile ce ilustrează cel mai bine acea perioadă din existența structurii., pe

6 capitole astfel: Armata 1 de Operații 1916-1918, Armata 1 1939-1947, Armata 1 1980-2000, Corpul 1 Armată Teritorială 2000-2008, Divizia 1 Infanterie „Dacica” 2008-2011, Militarii căzuți la datorie pe timpul pregătirii pentru misiune și în teatrele de operații.

Apariția unui astfel de proiect este de foarte mult timp așteptată, iar acum că a văzut lumina tiparului putem afirma că este o adevărată lecție de istorie pentru militarii tineri și o rememorare pentru cei mai experimentați.

Pagină după pagină este o evocare a momentelor glorioase trecute și prezente, a vitejiei și dârzeniei de care au dat dovadă militarii armatei 1 și apoi ai diviziei, indiferent de armă sau specializare, în lupta pentru pace sau pentru menținerea păcii.

Răsfoindu-l se naște convingerea că prin poze s-a reușit mai mult decât ar fi fost posibil prin cuvinte, acestea pălind în fața expresivității fotografiilor.

Încercând să marcheze felul cum și-a pus amprenta curgerea timpului asupra Armatei 1, ca structură militară, autorii, colonelul Gheorghe Vișan, locotenent-colonelul Carmen Irimia, locotenent-colonelul Gabriel Pătrașcu, căpitanul Elena-Manuela Bercea, căpitanul Claudiu Stoica, doamna Mirela Hodivoianu precum și doamna Melania-Gabriela Nica care s-a ocupat de culegerea computerizată, au reușit ceva mult mai important. Au reușit să facă o ilustrație a unei organizații care s-a evidențiat prin eforturile depuse atât pe fronturile din Primul și al doilea Război Mondial cât și în Teatrele de operații de după 1990. Ultima parte a cărții are încărcătura emoțională cea mai puternică reprezentând un omagiu adus militarilor căzuți la datorie pe timpul pregătirii pentru misiune și pe timpul desfășurării misiunilor externe.

Din copertă în copertă este o lucrare excepțională în care se remarcă aportul atâtor oameni ce au lucrat neîncetat pentru ca noi să nu uităm niciodată ce înseamnă să fim în slujba Armatei României.

Maistru militar
Monica Deacu

ABONAMENTE
la Curierul ARMATEI

Un abonament lunar (două apariții) costă 1 leu, iar banii se vor depune în contul U.M. 02214 București RO 70 TREZ 705 5005 XXX 000 146, cod fiscal 14355500, Trezoreria sectorului 5, cu specificația "Abonamente la publicații militare C.A." Pentru a fi luați în evidență cu rapiditate (și, implicit, pentru expedierea operativă a publicației), după depunerea banilor se va trimite o adresă către șeful U.M. 02450 "V", în care se va specifica numărul de abonamente făcute și perioada, precum și suma depusă. La aceasta, se va atașa chitanța sau copia de pe ordinul de plată.

La 18 august 2011

95 de ani de istorie

La 18 august 2011 se împlinesc 95 de ani de la înființarea Armatei 1 de operații prin Ordinul nr. 37 din 16 august 1916 al Marelui Cartier General român, în care se prevedea că „începând din ziua de 18 August toate trupele și serviciile prevăzute prin lucrările Ipotezei Z, vor trece sub ordinele superioare ale Comandamentului Armatei 1”. În perioada cuprinsă între august 1916 și mai 1918, Armata 1 de operații avea în componență Corpul 1 Armată Teritorială, Diviziile 11, 12, 13 Infanterie și Detașamentul Olt-Lotru. La comandă se afla generalul de divizie Ioan CULCER.

Evoluția Armatei 1 și a comandamentului acesteia, în cei 95 de ani care au trecut de la înființare, a înregistrat mai multe etape distincte de organizare și funcționare, fiecare dintre acestea fiind încununate de glorioase tradiții de luptă și realizări.

După ce a participat la acțiunile

militare ale armatei române din a doua jumătate a anului 1916 și s-a reorganizat în spatele frontului stabilizat la porțile Moldovei, Armata 1 a înscris pagini nemuritoare în epopeea apărării naționale din vara fierbinte a anului 1917, prin bătăliile de la Mărășești și Muncel, prin obținerea celei mai mari și mai însemnate victorii a forțelor române din timpul Primului Război Mondial. Succesul obținut a fost, însă, plătit scump - Armata 1 română a pierdut în cursul bătăliei aproape 27.000 de militari (morți, răniți și dispăruți). Odată cu demobilizarea armatei române din mai 1918, Armata 1 s-a desființat ca structură.

Începând cu 22.03.1939, în conformitate cu Ordinul nr. 1/1939 al Marelui Stat Major, s-a constituit Armata 1, având cartierul general la Cluj. Ea a participat glorioasă la al doilea război mondial atât în operația de acoperire, cât și în campania din Vest.

În cadrul procesului postbelic de reorganizare a armatei române, în baza Ordinului nr. 405000 din 02 iunie 1947, al Marelui Stat Major, începând cu data de 5 iunie 1947, Armata 1 a încetat să mai existe ca structură.

La 5 aprilie 1980 Armata a 2-a, ce avea comandamentul în garnizoana București, și-a schimbat denumirea în Armata 1, în baza aprobării Consiliului Apărării transmisă cu Ordinul General al ministrului apărării naționale nr. 008 din 2 aprilie.

În vederea realizării unor structuri viabile, mobile, cu suficiente forțe și mijloace la dispoziție, adaptate la noile condiții și metode de ducere a războiului, începând cu 1 august 2000, Armata 1 s-a transformat în Corpul 1 Armată Teritorială „General Ioan CULCER”.

În urma hotărârii Consiliului Suprem de Apărare a Țării, începând cu 15 iunie 2008, Corpul 1 Armată Teritorială s-a transformat în Divizia 1 Infanterie „Dacica”, structură dislocabilă, un organism militar mai mic ca dimensiuni, deosebit de flexibil și apt să îndeplinească întregul spectru de misiuni ale Alianței Nord-Atlantice, în cadrul apărării colective. ■

EXTRAS din primul Ordin de zi al Armatei 1

ARMATA I-a DE OPERAȚII
SERVICIUL DE STAT MAJOR
Biroul Operații

Anexa No-1

ORDIN DE ZI NO-1

1)-În conformitate cu ordinul No-37 din 16.VIII.1916, al Marelui Cartier general, cu începere din ziua de 18 august a.c., toate trupele și serviciile hotărâte prin ordinea de bătaie de a face parte din Armata 1-a de operațiuni trec sub ordinele mele.-
2)-Din acea zi și până la noua ordine cartierul general al armatei 1-a se va afla instalat în localul Școlii de Artilerie, Geniu și Marină, Calea Griviței București.-

3)-De la data de mai sus Corpurile și serviciile vor trimite Cartierului General al Armatei 1-a, rapoartele și buletinele regulamentare prevăzute de serviciul în campanie.-

Primul buletin al zilei de 18 august va cuprinde:

a/-Ordinea de bătaie, situația numerică și dislocarea cartierelor Corpurilor de trupă și serviciilor;

b/-Operațiunile petrecute și cele în curs și principalele evenimente.

c/-Situația subsistențelor și munițiilor.-

Acest buletin va fi trimis prin curier special până în seara de 19 curent cel mai târziu.-

4)-Aprovizionarea și hrănirea trupelor și serviciilor, mobilizarea lor, transporturile și marșurile spre zona de adunare și toate prescripțiile primite direct de la Marele Stat Major sau de la Marele Cartier General prin directivele ipotezei 2, sau prin ordinele ulterioare, se vor executa întocmai.-Modificările se vor comunica la timp de Cartierul Armatei sau direct de Marele Cartier General.-În acest din urmă caz, ordinele primite vor fi comunicate și Cartierului acestei armate.-

5)-Se va răspunde telegrafic de primirea acestui ordin.-

COMANDANTUL ARMATEI I-a DE OPERAȚIUNI
GENERAL DE DIVIZIE (ss) CULCER

p. conformitate
SUBȘEF DE STAT MAJOR ȘI
ȘEFUL BIROULUI 1 OPERAȚII
LT.COLONEL (S.S.) Găvănescu

1917 - 2011

94 de ani de la bătălia de la Mărășești

Desfășurată în perioada 24.07.-21.08 (06.08-30.09), bătălia de la Mărășești reprezintă cea mai importantă acțiune militară executată de armata română în campania din 1917.

În dinamica celei dintâi conflagrații mondiale, Mărășeștiul se înscrie în rândurile marilor înfruntări terestre, fiind ultima mare operație aliată de pe frontul de est încununată cu succes.

Pe toată durata bătăliei, atât comandamentul român, cât și trupele angajate în încheștarea cu inamicul și-au dovedit superioritatea, au probat capacități deosebite de planificare, conducere și execuție.

Pentru soluționarea urgentă și adecvată a acestei situații extrem de periculoase, într-o primă urgență s-a ordonat menținerea cu orice preț a pozițiilor de pe malul drept al Siretului și respingerea oricărei tentative de străpungere a dispozitivului apărării.

Acțiunile militare s-au structurat, în bătălia de la Mărășești, în trei etape:

* etapa I - 24-30.07 (06-12-08);

* etapa a II- a - 31.07-06.08 (13-19.08) - respingerea atacurilor prin care inamicul încerca să-și treacă gruparea principală la est de Siret;

* etapa a III-a - 07-21.08 (20.08-03.09) - oprirea noilor atacuri declanșate de marile unități ale Armatei 9 germane între Carpați și Valea Siretului.

Operația de apărare de la Mărășești a rămas în istoria Primului Război Mondial ca una din cele mai importante confruntări. În spațiul dintre Irești și Siret, de-a lungul văilor Putnei și Șușitei au fost angajate în lupte, timp de 29 de zile (din care 16 zile cu acțiuni intense și de amploare), 25 de divizii de infanterie, 2 divizii și o brigadă de cavalerie, totalizând 295 de batalioane, 100 escadroane și 216 baterii de artilerie, din care 67 grele.

Caracterul extrem de îndârjit al ciocnirilor este ilustrat de numărul mare al pierderilor înregistrate în acest răstimp: 60-65.000 morți, răniți și dispăruți ai Armatei 9 germane față de 26.970 ai Armatei 1 română.

Colonelul Bujac scria cu vie admirație: „Bătălia de la Mărășești a fost câștigată de trupele ruso-române, dar să spunem exact - de diviziile române. Onoarea victoriei, cea mai strălucitoare, cea mai glorioasă de la intrarea regatului în conflictul mondial revine în cea mai mare măsură Armatei 1. Soldatul român a știut să fie Magnific”. ■

ISSN 1582-1269	Redactor-șef Col. Ion Papaleț int. 0307 Secretar de redacție int. 0227	Redactori M.m.IV Monica Deacu Cristina Fratu Daniela Țăruși int. 0156	Secretariat tehnic de redacție Plt.adj. Mihai Oane Sg.maj. Codruț Mielă int. 0112	Tipografia și expediția U.M. 02214 Sg.maj. Narcis Guță Toma Barbu Georgeta Dumitrache Lenuța Boțogă
-------------------	--	---	---	--

OPINIILE ȘI PĂRERILE exprimate în articolele publicate sub semnătura autorilor au caracter strict personal și nu angajează în vreun fel răspunderea EDITORULUI sau a REDACȚIEI. Manuscrisele nu se înapoiază.

COPYRIGHT: este autorizată orice reproducere, fără a percepe taxe, doar în cazul indicării cu exactitate a numărului și a datei apariției.

Galeria comandanților Armatei 1

Gl.d. Culcer Ioan
15.08 - 11.10.1916

Gl.bg. Dragalina Ion
11 - 12.10.1916

Gl.bg. Petală Nicolae
13 - 21.10.1916

Gl.d. Prezan Constantin
11 - 13.11.1916

Gl.bg. Vasilescu Paraschiv
21.10 - 11.11.1916

Gl.bg. Stratilescu Dumitru
13.11 - 19.12.1916

Gl.d. Grigorescu Eremia
30.07.1917 - 01.07.1918

Gl.c.a. Florescu Gheorghe
23.03.1939 - 02.06.1940

Gl.d. Cristescu Constantin
11.06 - 30.07.1917

Gl.c.a. Dumitrescu I. Petre
20.11.1940 - 31.03.1941

Gl.d. Paraschiv Ilie Dobre
31.03 - 08.11.1941

Gl.c.a. Cornicioiu Grigore
02.06 - 09.09.1940

Gl.c.a. Atanasiu Vasile
13.02.1945 - 31.04.1946

Gl.c.a. Maciei Nicolae
08.11.1941 - 12.02.1945

Gl.c.a. Racoviță I. Mihail
01.05.1946 - 27.12.1947

„Am avut onoarea să fiu comandantul Armatei 1”

Interviu cu domnul general-maior (retr.) Dumitru POLIVANOV, comandantul Armatei 1 în perioada 8 aprilie 1990 - 6 ianuarie 1992

Istoria militară românească a reținut în anele sale numele unor comandanți de armată precum generalii Ion Dragalina, Constantin Cristescu și Eremia Grigorescu, care, au comandat Armata 1 pe timpul participării la campania din Primul Război Mondial, când pe timpul Bătăliei de la Mărășești armata pe care au comandat-o s-a acoperit de glorie. La înălțimea înaintașilor lor s-au situat și generalii Nicolae Macici și Vasile Atanasiu care au comandat Armata 1 pe timpul participării acesteia la cel de-al Doilea Război Mondial, în campania din vest. Faptele de arme ale ostașilor de sub comanda lor stau mărturie în acest sens: luptele din Defileul Mureșului; participarea la „Operațiunea Budapesta” și eliberarea Slovaciei sunt dovezi ale eroismului dovedit de militarii Armata 1.

Alături de acești comandanți de armată se regăsesc și generali Dumitru Polivanov și Ioan Popa care au avut șansa și totodată onoarea de a comanda o mare unitate de nivel operativ precum Armata 1 într-o perioadă în care atât societatea civilă cât și instituția militară românească au trecut prin ample schimbări.

Au fost comandanți ai Armatei 1 pe timp de pace pregătind-o pentru situații de criză iar dacă situația ar fi impus și pentru un conflict militar.

Astăzi printr-o șansă unică a vieții îi avem printre noi și am putut datorită amabilității celor trei comandanți de armată să aflăm ce a însemnat pentru ei a fi în fruntea Armatei 1. Fiecare dintre ei au răspuns la fel: „Am avut onoarea să fiu comandantul Armatei 1”.

Sunt primul general al Armatei României care a trecut pe sub Arcul de Triumf după parada militară de la 23 august 1945

- **Domnule general maior în retragere Dumitru POLIVANOV, în perioada 08 aprilie 1990 - 06 ianuarie 1992 a-ți fost comandantul Armatei 1-a, o mare unitate de nivel operativ structură militară care astăzi nu se mai regăsește în organica Armatei României. Ce a însemnat pentru dumneavoastră a fi comandantul Armatei 1-a ?**

- Aș dori să fac o precizare, funcția pe care am avut-o în perioadă anterior enunțată a fost aceea de comandant al Armatei 1-a cumulată și cu cea de comandant al garnizoanei București. Comandantul de armată era numit și se subordona direct ministrului apărării naționale.

Suntem la o distanță în timp de 21 ani de la acele momente iar astăzi când fac o retrospectivă a acelor vremuri vorbind despre Armata 1-a, una dintre cele patru care existau în acei ani pot spune că am fost pe deplin onorat să fiu comandantul ei.

Am îndeplinit această funcție într-o perioadă dificilă atât pentru societatea civilă cât și pentru instituția militară. Faptul că se venea după o schimbare a societății românești în întreg ansamblul său, plină de convulsii sociale iar unele dintre acestea s-au desfășurat chiar în garnizoana București grație de la sine cât de greu a fost în acea perioadă de timp.

A fost pot spune momentul de apogeu al carierei mele de militar chiar dacă aceasta a continuat și sub alte auspicii până la momentul trecerii în rezervă.

- **A-ți preluat comanda la un deceniu de la reînființarea Armatei 1-a ?**

- Da, la 10 ani și trei zile de la reînființarea pentru a treia și ultima oară a acestei Marii Unități.

- **Cum a fost debutul la comanda Armatei 1-a ?**

- Unul pus sub semnul unor încercări destul de neplăcute pentru mine, pot spune că cineva parcă dorea să nu preiau comanda. Să exemplific: în luna martie a anului 1990 îndeplineam funcția de locuitor al comandantului Armatei a 2-a de la Buzău. Recent fusesem avansat la gradul de General de brigadă când am primit ordin din partea ministrului apărării naționale din acea perioadă să mă prezint la minister.

Odată ajuns la sediul instituției, ministrul m-a informat că am fost numit la comanda Armatei 1-a și comandant al garnizoanei București și, că având aceste atribuții îmi ordonă să mă deplasez în Piața Victoriei pentru a dialoga cu militarii care plecaseră din unitățile lor și veniseră în capitală pentru a protesta, iar eu trebuia să îi lămuresc să se întoarcă la unitățile lor.

Sincer, nu am avut nici un fel de reușită în această privință oricât m-am străduit, militarii țineau morțiș să vorbească cu ministrul. M-am întors la sediul ministerului din Drumul Taberei unde am raportat ministrului despre doleanțele protestatarilor. Acesta a hotărât ca împreună să mergem în piață, de această dată am reușit să îi convingem să se întoarcă la unitățile lor.

Al doilea moment de această dată tragic a fost un accident auto: după numirea la comanda Armatei 1 am început să cunosc unitățile, doream să știu realitatea de pe teren, să află la concret care erau punctele tari dar și cele slabe ale Marii Unități pe care o comandam.

La o săptămână după ce preluasem comanda și aflat în deplasare spre garnizoana Predeal, șoferul mașinii în care mă aflam împreună cu șeful de Stat Major, nefiind atent la volan, mai mult interesat de discuția pe care o purtam a intrat pe contrasens lovind frontal un alt autoturism ce circula din sens opus. În urma impactului am fost scos prin parbrizul mașinii, șeful de Stat Major i-au fost prinse picioarele sub scaunul șoferului iar la cealaltă mașină au fost din nefericire morți și răniți. Acestea au fost primele încercări, destinul avea să îmi mai rezerve și altele.

- **După preluarea comenzii și cunoașterea structurilor subordonate ce activități a-ți desfășurat ?**

- Armata 1 spre deosebire de cele două etape în care a funcționat (1916 - 1918; 1939-1947) a fost organizată pe Corpuri de Armată iar acestea pe divizii, însă în a treia etapă de existență (1980- 2000) până în anul 1994 era o armată organizată pe divizii.

La acea dată făceau parte din structura ei: Divizia 1 Mecanizată „Tudor Vladimirescu - Debrețin”; Divizia 57 Tancuri; Divizia 9 Mecanizată „Mărășești” și Brigada 4 Vânători de Munte „Posada”. M-am referit aici la marile unități luptătoare, pe lângă ele se aflau și alte unități de sprijin de luptă și de sprijin logistic, dar cele patru erau de bază.

Cunoscând ce se afla în compunerea Armatei 1 și ce aveam în subordine am dorit să le verific și capacitatea. Am realizat prin mai multe activități specifice dar cele de bază erau exercițiile de comandament pe hartă cu transmisiuni și cu trupe marcate în teren.

De la început am dorit să elimin starea de școlaritate, de învățământ din Academie, am pus accentul pe latura practică. Le-am cerut subordonaților să renunțăm la academie în teren și să ne axăm pe ceea ce se află în câmpul tactic. Teorie puteam să facem la comandament, dar în teren trebuia să ne apropiem de realitate.

Consider că este necesar să fac o precizare și care este foarte importantă, ca să poată desfășura activitățile de instrucție Armata 1-a a avut în acei ani la dispoziție un buget deosebit de generos. Disponând de resursa financiară necesară am putut să desfășurăm o gamă variată de activități. Totodată am și înființat la 15 mai 1990, prima structură de Poliție Militară din Armata României. Este adevărat că atunci era doar o companie care în câteva luni a ajuns la nivelul unui batalion.

- **De ce structură militară ați fost cel mai mult atașat ?**

- Firesc ar fi să răspund comandamentului Armatei 1-a, însă după două decenii pot spune că cel mai mult care m-a convins asupra capacității de care dispunea prin specificul său dar și prin profesionalismul dovedit Brigada 4 Vânători de Munte.

- **Perioada dintre ani 1990-1992 a fost marcată și de evenimente atât pe plan intern cât și pe plan internațional putem să facem referire la ele și în ce măsură a fost implicată Armata 1-a în acestea ?**

- Dacă ar fi să ne referim la invazia Kuweitului de către Irak în august 1990 și ulterior declanșarea Operației „Fur-

tună în Deșert” sau la desființarea Tratatului de la Varșovia care s-a produs în anul 1991, pot spune că militarii din compunerea Armatei 1 nu a avut nici un fel de implicare.

Pe plan intern datorită evenimentelor din iunie 1990 și septembrie 1991 au existat unele implicări. Și asta s-a datorat în primul rând faptului că ele s-au desfășurat în București unde se afla dislocat și comandamentul Armatei 1, unde îndeplineam totodată așa cum am mai precizat și funcția de comandant de garnizoană.

Evenimentele care s-a petrecut atunci sunt cunoscute și nu îmi propun eu să reiau acest subiect. Și asta dintr-un singur considerent și anume că ar trebui să fac referire la numele unor persoane care au avut o anumită implicare. Din respect pentru instituția în care am activat atâția ani și pentru uniformă militară vă propun să depășim acest moment.

- **Rezerva pe care o manifestați se datorează cumva și unor probleme de ordin personal ?**

- Nu, dar dacă tot insistați să abordăm acest subiect vă propun să o facem într-un mod mai destins. Am să vă prezint un moment trist dar hilar petrecut în zilele de 11-13 iunie 1990, unde datorită unor ordine primite din partea celui care îl înlocuia pe ministrul apărării naționale în acea perioadă a trebuit să intervenim în sprijinul celor de la Ministerul de Interne care erau practic asediați în localul lor de către mai mulți protestatari „pașnici”.

A fost trimisă o subunitate de tancuri care să îi despresoare pe cei asediați. În prealabil dădusem ordin dacă situația impunea subunitatea urma să se regroupeze în zona Universității Naționale de Apărare.

Doză tancuri au ajuns la localul celor de la Ministerul de Interne unde au și fost înconjurate de cei care manifestau. Aceștia iau întâmpinat pe tanchiști nu cu flori ci cu răngi, cokteailuri Molotov și cu alte obiecte cu care intenționau să înfunde țevile de eșapament ale mașinilor de luptă.

Protestatari au solicitat militarilor să doboare unele porți care erau închise, ei fiind deja pregătiți în acest sens, făcuseră rost și de niște lanțuri pe care le legaseră de porți și doreau să le prindă la tancuri. Comandanți de tancuri, doi subofițeri orientați la teren văzând numărul mare de protestatari și neavând cu cine să dialogheze le-au făcut jocul.

Au prins lanțurile la tancuri dar nu au pus și siguranțele, au strigat la mulțime să se dea la o parte și în uralele acestora au tras de porți. Neavând siguranțele puse lanțurile au sărit iar echipajele cu cele două tancuri au părăsit zona de manifestație în cea mai mare viteză spre locul de regrupare.

Aici a apărut o problemă, echipajele nu cunoșteau prea bine orașul. Nimeni nu introdusese în programa de pregătire conducerea tancului prin capitală, iar cu stațiile radio pe care le aveau la bord datorită clădirilor din zonă nu puteau să realizeze legătura cu subunitatea din care făceau parte.

Așa că au făcut ceea ce au putut în acel moment ca să ajungă la locul ordonat. Vă imaginați ce a ieșit, lumea când ia văzut trecând deja a intrat în panică, nu trecuse prea mult timp de la evenimentele din decembrie 1989.

- **Un moment destul de neplăcut pentru acele timpuri și care așa cum a-ți și spus triste pentru zilele noastre. Dar a-ți avut și momente plăcute în pe timpul cât a-ți fost și comandantul Armatei 1 ?**

- Într-adevăr au existat și momente frumoase de care îmi aduc aminte cu multă plăcere. Am avut onoarea să comand parada militară organizată cu ocazia Zilei Naționale a României sărbătorită pentru prima dată la 01 Decembrie 1990.

Sunt primul general al Armatei României care a trecut pe sub Arcul de Triumf după parada militară de la 23 August 1945.

Regret faptul că nu am avut timpul necesar să fac mai mult pentru Armata 1-a și pentru personalul din compunerea ei. La 06 Ianuarie 1992, de Bobotează am fost schimbat din funcția de comandant și promovat pe o altă funcție.

Dintr-o funcție de general de patru stele am trecut pe o funcție de general cu trei stele. Dar aceasta este o cu totul altă poveste și nu are nici o legătură cu Armata 1.

- **În aceste zile Divizia 1 Infanterie „DACICA”, continuatoarea tradițiilor de luptă ale Armatei 1 sărbătorește 95 de ani de la înființare. Ce doriți să le transmiteți celor care fac parte din această divizie cu acest prilej ?**

- Să nu uite niciodată că Bătălia de la Mărășești a câștigat-o Armata 1. Că sunt continuatorii tradiției militare a unei Armate care de-a lungul existenței sale a făcut onoare întregii Oștiri Române. Și au obligația ca să ducă mai departe aceste valori obținute, atât în țară cât și în teatrele de operații unde și în acest moment sunt prezenți militarii din compunerea Diviziei 1 Infanterie, cărora le urez să se întoarcă acasă sănătoși și cu misiunea îndeplinită.

Locotenent-colonel
Gabriel PĂTRAȘCU

Convingere, promptitudine și responsabilitate

Interviu cu domnul general-maior dr (r) Ioan POPA, comandantul Armatei 1 în perioada 18 octombrie 1995- 01 mai 1997

- Domnule general maior doctor în rezervă Ioan POPA, în perioada 18 octombrie 1995 – 01 mai 1997 a-ți fost comandantul Armatei 1, o mare unitate de nivel operativ structură militară care astăzi nu se mai regăsește în organica Armatei României. Ce a însemnat pentru dumneavoastră a fi comandantul Armatei 1?

- Împlinirea unui vis pe care îl aveam încă din timpul când eram elev al Școlii Militare de Ofițeri Activi de Tancuri și Auto „Mihai Viteazul” și am văzut în cadrul unei activități pentru prima oară un general pe care ulterior l-am avut ca și model în cariera mea. Din acel moment mi-am spus că trebuie să ajung la gradul de general și să devin comandant de armată. Ambele dorințe mi-au fost îndeplinite, însă a fost nevoie de multă muncă în acest sens.

Am avut șansa să trec prin toate funcțiile de comandă, începând cu cea de comandant de pluton și ajungând la cea de comandant de armată. Pot spune acum la o distanță în timp de șaisprezece ani că atunci când am fost numit la comanda Armatei 1 a fost momentul de vârf al carierei mele de militar.

Cele mai responsabile însă le consider pe două dintre ele: comandant de regiment și comandant de armată. Am avut această șansă unică de a comanda o armată de arme întrunite și să știți că nu a fost deloc ușor. A însemnat o onoare dar totodată și o mare responsabilitate.

- Cum s-a produs debutul la comanda Armatei 1?

- În echipa de comandă a Armatei 1-a mă aflam încă din anul 1989, când am îndeplinit funcția de locuitor al comandantului de armată. Din anul 1991, am fost numit ca șef de stat major iar din 1995, am devenit comandant acestei armate pentru un an și jumătate. Am succedat la comandă generalului Costache Tiberiu după ce șeful SMG mi-a oferit două alternative: prima, însemna să ocup funcția de locuitor al șefului SMFT; cea de a doua însemna numirea la comanda Armatei 1, ceea ce de fapt și eu îmi doream.

Așa cum am mai și spus am avut posibilitatea să exercit actul de comandă de la comandant de pluton până la cel de divizie, îmi doream să ajung comandant de armată pentru a avea continuitate și de ce nu și o împlinire din punct de vedere profesional.

- Cum arăta Armata 1 în acei ani și ce unități avea în componența sa?

- Pot spune că în acei ani Armata 1-a era cea mai mare din cele trei pe care Armata României le avea în componența sa. Prin desființarea Armatei a 3-a, s-a preluat și aria de responsabilitate a acesteia. Există coman-

damentul de armată care avea în subordinea sa două Corpuri de Armată, acestea la rândul lor aveau în componere brigăzi. Pe lângă cele două Corpuri de Armată mai existau și unități subordonate direct armatei, iar eu, în calitate de comandant de armată, îndeplineam și funcția de comandant al garnizoanei București.

- A-ți spus că cele două Corpuri de Armată aveau în componența lor brigăzi. Nu mai erau și mari unități de nivel divizie?

- În anul 1994 s-a înființat Corpul 1 Armată „General Nicolae Macici”, tot în acea perioadă a fost preluat de la Armata a 3-a, Corpul 3 Armată „Mihai Viteazul”.

Ambele corpuri aveau în componența lor mari unități de nivel brigadă. Se renunțase la marile unități de nivel divizie deoarece acestea erau considerate atunci ca având prea multe structuri subordonate și erau ca niște coloși.

S-a urmărit ca prin crearea de mari unități de nivel brigadă să se formeze structuri mai mobile și mai flexibile.

- Având în subordine asemenea structuri și activitățile erau pe măsură lor?

- În anul 1996, am organizat și condus o aplicație de angajare în care au fost angrenate cele două Corpuri de Armată ce au participat cu tehnică și personal în teren. Permanent am urmărit ridicarea nivelului de instruire a marilor unități și unități din componența Armatei 1 mai ales prin activități desfășurate în teren, acesta fiind unul dintre obiectivele la care am ținut foarte mult, mai ales că atunci ne confruntam și cu un buget redus.

Cei mai în vârstă dintre noi care atunci erau în activitate își aduc aminte de acei ani în care banii erau foarte puțini dar drămuții corepunzător am reușit să facem instrucție cu toată armata.

- Vă aduceți aminte de vreo aplicație mai deosebită?

- Da, de o aplicație cu dublă partidă desfășurată cu Batalionul 2 Infanterie din Brigada 1 Mecanizată și cu Regimentul 10 Mecanizat de la Slobozia. Regimentul era subordonat direct armatei iar prin aplicația desfășurată am dorit să evaluez modul cum acesta era gata să îndeplinească orice misiune pe care ar fi primit-o.

Ca să înțelegi mai bine amploarea activității desfășurate am să exemplific. Am deplasat regimentul combinat până la Giurgiu, atât pe calea ferată cât și pe jos, în cazarmă rămânând doar cei din serviciul de permanență.

- În acea perioadă de timp sunt consemnate și primele participări la misiuni internaționale de către structuri aparținând Armatei 1. Vă mai aduceți aminte de ele?

- Chiar foarte bine, prin Batalionul 2 Infanterie „Călugăreni” Armata 1 își făcea debutul participând la misiuni în afara granițelor statului român după cel de-al Doilea Război Mondial.

Cu acest batalion s-a participat la o operațiune de menținerea păcii în Angola între anii 1995 - 1996, dar și la o primă participare la o misiune NATO de această dată în Albania care s-a desfășurat în anul 1997. Îmi

aduc aminte că detașamentul respectiv purta denumirea de „Sfântul Gheorghe” și a fost deplasat în Albania cu un feribot românesc din portul Agigea - Sud, comandantul lui era pe atunci căpitanul Ioan Sorin.

- Pe parcursul carierei dumneavoastră a-ți trecut prin mai multe unități. De care v-ați simțit cel mai mult atașat?

- Având în vedere faptul că cei mai mulți ani din cariera mea militară i-am înregistrat în comandamentul Armatei 1 firesc ar fi să răspund că de comandament acelei armate aș fi fost cel mai mult atașat.

Dar eu am fost prin excelență un ofițer de tancuri și cea mai mare perioadă din viață mi-am petrecut-o în poligoane. De aceea am să vă spun că de Regimentul 1 Tancuri de la Târgoviște am fost cel mai atașat.

- În virtutea experienței acumulate la comanda Armatei 1 considerați că o structură de genul de armată de arme întrunite așa cum era cea pe care a-ți comandat-o și-ar mai justifica astăzi prezența?

- Nu, și asta datorită faptului că acum ne aflăm într-o alianță care ne conferă siguranță iar prezența unei asemenea structuri militare de nivel operativ nu își mai regăsește rostul.

Sunt cu totul alte cerințe la acest moment și misiunile sunt total diferite, acum este nevoie de alte tipuri de structuri care să poată să îndeplinească actualele misiuni.

- La 01 mai 1997 a-ți predat comanda Armatei 1 fiind promovat într-o altă funcție. Cum a fost momentul despărțirii de structura pe care a-ți comandat-o aproape doi ani?

- Despre numirea mea pe o altă funcție am aflat din Observatorul Militar. Despărțirea a fost destul de grea îmi, desfășurasem în acel comandament activitatea pe parcursul a opt ani și îi cunoșteam pe mulți dintre cei care făceau parte din Armata 1, oricum în anul 2001, am trecut în rezervă.

- Ce doriți să le transmiteți militarilor Diviziei 1 Infanterie la acest moment aniversar?

- Ceea ce am spus în cadrul unei analize a ordinei și disciplinei militare desfășurate la nivelul garnizoanei București și la care a participat șeful Statului Major General: „Dacă fiecare și-ar îndeplini atribuțiile din convingere, cu promptitudine și înaltă responsabilitate nu ar mai trebui să facem aceste analize ale ordinei și disciplinei militare”. Asta doresc și eu să le transmit, convingere, promptitudine și responsabilitate în tot ceea ce întreprind.

Locotenent-colonel
Gabriel PĂTRAȘCU

IN MEMORIAM

Ce este eroismul?

Eroismul este starea sufletească a omului de caracter, care urmărește un ideal înalt și drept, în fața căruia nu mai contează viața-i pământească. Acesta este jertfirea de sine. „Tinerii, scria Aristotel, sunt bravi ca la nici o altă vârstă; sufletul lor e idealist deoarece nu a fost umilit de nevoile vieții. Nimic nu înalță sufletul cum îl înalță convingerea că suntem chemați la lucruri mari.” De aceea tinerii sunt jertfelnici. Jertfa e puterea de a renunța la tot ce împiedică ajungerea idealului și-a pune în slujba lui tot ceea ce ești și ceea ce ai. Tinerețea adevărată cunoaște chemarea caracterului, a eroismului și-a sfințeniei. Tinerețea e în suflet. E puțința de-a te entuziasma pentru un ideal, de-a îndrăma faptele după el și de-a fi gata oricând pentru jertfă.

Eroismul este nimicirea egoismului. Eroul adevărat este dezinteresat. Eroul crede în biruința finală a binelui și adevărului. Eroul înfruntă totul cu îndrăzneală. „Îndrăzniți, eu am biruit lumea”, este deviza lui.

Eroul nu se poate resemna niciodată, nu e fatalist. El e convins că Dumnezeu a încredințat fiecăruia dintre noi un loc și-o misiune în lupta împotriva minciunii și-a răului. ■

Scrisoare pentru tatăl meu

Tudor Mușatescu

(Apărută în Ziarul Armatei din 25 decembrie 1944)

*Taticule dragă. Dus pe front, în foc
Să nu răzi, de scrisul din scrisoarea mea
Că tu nu-i pe tablă și mi-e mâna grea
Fiindcă, prima dată, țin-in mână, - loc,
Din birou (la tine) am furat s'ajungă
Două coli albe și-am furat un plic
Că să scriu, acum, o scrisoare lungă
Celui mai de departe și mai scump tatic.*

*Taticule dragă!
Nu știu cum să încep
Că să-ți spun mai bine, că eu nu pricep
De ce plânge mama, de vre-o săptămână
Și are-acuma ochi, - stinși - ca o bătrână
De ce stă pe gânduri singură și tristă
Și are acum margini negre la batistă
Și mă ia în brațe. Și când mă sărută
Că nu vrea să-mi spună ce-o întreb, stă mută
Și ascunde ochii în mânăta mea,
Și când plânge mama, plânge și eu cu ea.*

*Taticule dragă!
Știu că e război
Că tu lupți acum, ca și alți eroi (...)
Știu că-ntai e Tara și pe urmă noi
Fiindcă Tara este tot ce avem mai sfânt
Știu că steagul nostru brațul tău îl poartă
Către biruință, peste morți și vie.
Pentru păinea noastră și a țării soartă
Care se clădește, azi, pentru vecii.
Dar mi-e dor de tine, și tu nu mai vii
Ah! Mi-e dor de tine! Și mi-e atâta dor
Că simt, câteodată, sufletul din mine
Cum se subțiază, ca un fum ușor
Și se duce, tată, nevăzută spre tine
Și dacă te-ajunge când tu lupți din greu
Fumul meu de suflet crește iute, iar
Și se face ceață care te-nfășoară
Și nu vadă moartea pe taticul meu
Și dacă ajunge, după lupta grea,
Când mai ai o clipă, bună, de răgaz,
Atunci, el se face ca gurița mea
Care te sărută, dulce, pe obraz.*

*Taticule drag!
De când ai plecat
Nu-ai scris doar o dată. Că ești decorat
Că ai răni de schije la cap și la picior...
Dar că nu-s răni grele... și că nu te dor.
Că n-ai să pleci din luptă până n-ai ajunge
Că să-ți speli... rănilor de sânge.*

*Dar, la patru zile, după ce-am primit
Cartea la poștală, cum zedeam, așa,
Cu măicuța acasă, ... ne-am pomenit
Cu Gheorghita-al nostru, ...
A intrat pe ușă, ostenit de drum
Și-a adus lădița ta, de ofițer...
Avea ochii roșii, parcă seși din fum
Și ținea, în mână, casca ta de fier.
I-am sărit în brațe să-l întreb de tine
Și mi-a spus că iarăși ești voinic și bine
Și de bucurie pentru vestea dată
I-am pupat lui Gheorghe mâna lui crăpată.
Dar, din ziua aceea, nu știu, nu-mi dau seama
Ce-a vorbit, pe urmă, Gheorghe și cu mama
Fiindcă ea, - de-atuncea - plânge tot mereu.
Și se-mbracă-n negru... și mă-mbracă și eu
Și se ofilește - mama - ca o floare
Care nu mai are nici un strop de soare.*

*Taticule dragă!
Eu, acum, ti-am spus
Ce-am avut pe suflet, ca și tu să știi
Că din casa noastră, soarele s-a dus
Și de mila mamei, trebuie să vii!
Să ne scapi din ploaia morții, nemiloasă,
Cât poți tu mai iute - vesel și voinic -
Să-i aduci mămicii soarele în casă
Iar mie-n brațe, cel mai drag tatic.*

Taticule drag.

Galeria comandanților Armatei 1

Gl.c.a. Milea Vasile
06.04 - 17.04.1980

Gl.mr. Ionescu Lucian
17.04.1980 - 01.11.1984

Gl.mr. Velicu Dumitru
01.11.1984 - 01.10.1988

Gl.mr. Voinea C-tin Gheorghe 06.02.1989 -
08.04.1990

Gl.mr. Dumitru Polivanov
08.04.1990 - 06.01.1992

Gl.mr. Costache Tiberiu
06.01.1992 - 18.10.1995

Gl.bg. Ioan Popa
18.10.1995 - 01.05.1997

Gl.mr. dr Paraniac Cornel
01.05.1997 - 01.08.2000

Galeria comandanților Corpului 1 Armată Teritorial "Ioan CULCER"

Gl.mr. dr Paraniac Cornel
01.05.1997 - 15.01.2001

Gl.mr. dr Mihail Palaghia
15.01.2001 - 19.09.2006

Gl.mr. dr Ion Bârloiu
01.10.2006 - 15.11.2007

Gl.mr. Nicolaie Dohotariu
15.11.2007 - 15.06.2008

19 august 1601

Uciderea lui Mihai Viteazul

Generalul Basta György și-a atras asupra sa oprobiul contemporanilor și al posterității pentru mișleasca crimă a eroului de la Călugăreni. Basta György, autorul crimei, recunoaște într-o scrisoare trimisă Arhiducelui Mathias, viitorul împărat habsburg, în care se consemnează: „Mihai a fost ucis conform poruncii primite de la Împăratul Rudolf al II-lea, iar eu am executat-o”.

Szamoskozi Istvan și G. Beduccino ambii contemporani ai evenimentelor relatează: „A fost trimisă o mare trupă de valori în tabăra valahului Mihai, în urma unui sfat de tăină ținut de Basta György și căpitanii săi în noaptea de 18 august 1601, cum să-și desfășoare trupele pentru o confruntare cu valahul”.

În ceea ce privește rămășițele pământești ale lui Mihai Viteazul, nici relatările provenite din tabăra imperialilor, nici cele provenite din informațiile ambasadorilor străini acreditați la Praga sau din Raportul trimis împăratului Rudolf al II-lea nici măcar cele ale căpitanilor din Ungaria Superioară, nu amintesc nimic despre soarta acestora. De remarcat este faptul că toate sursele au înregistrat actul criminal și consecințele sale politice, refuzând în corpore să se refere la rămășițele pământești.

Ieremia Movilă într-o scrisoare adresată la 1 septembrie 1601, Cancelarului Leon Saphiena din Lituania arată: „Vă mai înștiințăm cu siguranță cum că Mihai Vodă pieri la Turda în 19 ale lunii august 1601, ucis din ordin împărătesc. Înainte a fost împușcat pe la spate, apoi i-a fost tăiat capul, iar corpul său a fost expus pe câmp deasupra unui cal mort. Basta György nu a permis să fie înhumat”. **Szamosközy Istvan** în versiunea lui arată: „Uciagașii lui Mihai au târât trupul afară din cort și a zăcut trei zile în pielea goală la marginea drumului. Capul lui cu barbă, l-au așezat pe hoitul unui cal, iar în cele din urmă l-au înmormântat niște sârbi într-o groapă mică”.

Ciro Spon-tani secretarul generalului Basta György, relatează în memoriile sale sub titlul „*Historia della Transilvania*”, apărută la Veneția în anul 1638: „După uciderea lui Mihai s-a ținut un consiliu la care au participat conducătorii ambelor armate - imperială și valahă - ele au declarat supunere față de ordinele generalului Basta György. Aici s-a hotărât trimiterea corpului lui Mihai în Țara Românească, socotindu-se că dacă nu l-ar fi trimis, boierii valahi n-ar alege alt domn. Capul a fost îmbălsămat și încredințat Comisului lui Mihai, care l-a cerut în cea mai mare stăruință spre a-l duce în Țara Românească”. **Bisselius** - istoric iezuit, a prezentat poziția imperială. În anul 1675 și-a spus părerea: „Capul lui Mihai a fost dus de Basta György, care, în Ședința Consiliului, aștepta în cel mai mare neastâmpăr rezultatul negocierilor, iar trupul său a rămas în pielea goală și neîngropat o zi întreagă”. **Radu Popescu** în „Cronica...” sa nu spune nimic despre soarta trupului lui Mihai. Un anonim a adăugat la sfârșit: „De aceea să povestim despre un boier care a fost la Mihai Vodă, anume Turturea Postelnicul. Atunci au fost legat, Mihai Vodă cu Turturea Postelnicul, jurământ tare și mare cum să se caute unul pe altul până la moartea lor. Și de să va prinde lui Mihai Vodă să pieie într-altă țară, să nu-i lase oasele acolo ci să le aducă în Țara Românească. Iar de se va prinde să pieie acest Postelnic Turturea într-altă țară, să nu-i lase Mihai Vodă oasele, ci să le aducă în Țara Românească să le îngroape creștinește. Drept aceea, dacă văzu Postelnicu Turturea că tăiară pe Mihai Vodă mult s-au nevoit pentru jurământul luat ca să aducă oasele lui Mihai Vodă. Ci n-au putut, ci a luat numai capul de l-au dus în Țara Românească și l-au îngropat la Mănăstirea Dealu, de la Târgoviște. Și au făcut milă mare care au fost lăsat Mihai Vodă să le dea acelei mănăstiri”.

16 august 1714

Constantin Brâncoveanu (1654 - 15.08.1714) a fost un mare boier, Domn al Țării Românești între 1688 și 1714 și nepot al domnitorului Șerban Cantacuzino. În perioada în care a domnit, Țara Românească a cunoscut o perioadă de înflorire culturală și de dezvoltare a vieții spirituale. În 1714, pe 15 august, a fost executat la Istanbul, împreună cu cei patru fii ai săi (Constantin, Ștefan, Radu și Matei), precum și cu sfetnicul său Ianache Văcărescu. Cu toții sunt venerați de către Biserica Ortodoxă Română, sub numele de Sfinții martiri Brâncoveni.

Constantin Brâncoveanu s-a născut la Brâncoveni (actualmente comună în județul Olt), într-o veche familie boierească. Era fiul lui Matei („Papa”) Brâncoveanu și al Stancăi, sora domnitorului Șerban Cantacuzino. Rămânând orfan de tată la vârsta de doar un an, a fost crescut de un unchi al său, postelnicul Constantin Cantacuzino (un reprezentat de seamă al culturii umaniste în spațiul românesc), care i-a oferit o educație aleasă pentru acele vremuri, învățând, printre altele, greaca, latina și slavona. Căsătorit cu Marica, nepoata lui Antonie Vodă din Popești, Constantin Brâncoveanu a avut cu aceasta patru fii: Constantin, Ștefan, Radu și Matei și șapte fiice: Stanca, Maria, Ilinca, Safta, Anca, Bălașa și Smaranda. Soția sa, Doamna Marica, a fost adevăratul administrator al întregii averi a Brâncovenilor, despre care se afirma pe atunci că era fabuloasă. Ea știa rostul fiecărei moșii, al fiecărei case și al sumelor de bani depozitate în băncile din vestul Europei, la Viena, Veneția sau Amsterdam.

În perioada domniei lui Constantin Brâncoveanu, cultura românească a cunoscut o

perioadă de înflorire, domnitorul fiind un fervent sprijinitor al culturii. În cei 26 de ani de domnie, Brâncoveanu s-a dovedit un gospodar desăvârșit și bun administrator al averiilor țării, instaurând o epocă de prosperitate și de pace.

Domnitorul a inițiat o amplă activitate de construcții religioase și laice, îmbinând armonios în arhitectură, pictură murală și sculptură tradiția autohtonă, stilul neo-bizantin și ideile novatoare ale renașterii italiene într-un nou stil caracteristic, numit stilul brâncovenesc. Denumirea de stil brâncovenesc, sau de artă brâncovenescă, este folosită în istoriografia română de artă pentru arhitectura și artele plastice din Țara Românească în timpul domniei lui Constantin Brâncoveanu. Deoarece această epocă a influențat în mod hotărâtor evoluțiile de mai târziu, termenul se folosește prin extensie și pentru a descrie operele de artă din vremea primilor Mavrocordați, până către 1730. Istoricii de artă caracterizează uneori stilul prin analogie cu renașterea apuseană, datorită structurilor sale clare, raționaliste, dar exuberanța lui decorativă permite și folosirea termenului de baroc brâncovenesc. Constantin Brâncoveanu și-a asumat rolul de protector al tiparului și școlilor din Țara Românească, dar și din Transilvania, numele său fiind întâlnit între cele ale donatorilor de la școala românească din Șcheii Brașovului. S-a înconjurat de personalități de cultură din țară și străinătate, susținând financiar și diplomatic pregătirea tinerei generații de cadre în școlile europene. În 1689 l-a adus de la Istanbul pe Antim Ivireanul, viitorul mitropolit, sub îndrumarea căruia s-au tipărit numeroase cărți românești, grecești, slave și

chiar arabe, turcești și georgiene.

În vremea sa au avut loc intense acțiuni politice și diplomatice pentru stăvilirea expansiunii țariste și otomane în Europa de Sud-Est. Folosind o politică abilă, s-a menținut 26 de ani la domnie. Fiscalitatea excesivă din timpul domniei lui, determinată și de cererile mereu sporite ale Porții otomane, a îngreunat viața țăranilor și târgoveților. A dus o politică externă sovăitoare.

Sfârșitul domniei. În 1709, o conjunctură europeană nefavorabilă și greșelile politice ale lui Constantin Brâncoveanu au dus la dezastul familiei. În anul 1711, sultanul a hotărât să se răzbuie. Pentru aceasta a pus la cale un plan, aplicat abia după trei ani, când Brâncoveanu nici nu mai bănuia că ar mai avea dușmani. Toate rudele lui, Cantacuzinii, care îi sprijiniseră până atunci domnia, se întoarseră însă împotriva lui. Brâncoveanu pregătea la vremea aceea nunta fiului său, Radu. Mireasa, fata lui Antioh Vodă Cantemir, se afla la Istanbul. Pentru a nu supăra Înalta Poartă, Brâncoveanu i-a trimis o scrisoare sultanului, împreună cu 4.000 de galbeni și o blană de samur. Ali Pașa, comandantul oștilor otomane, pregătea atunci o mare lovitură împotriva Sfântului Imperiu Roman de Națiune Germană, motiv pentru care s-a decis să-l scoată pe Brâncoveanu din joc înainte de începerea luptelor. Viclean, Ali Pașa i-a comunicat lui Vodă că Poarta nu se opune căsătoriei. Brâncoveanu a trimis la Istanbul, după mireasă, un convoi condus de domnița Bălașa și de soțul ei. Era pe la sfârșitul iernii anului 1713, când domnița Stanca, una dintre fiicele domnitorului, s-a îmbolnăvit grav. Înaintea morții ea a avut o

viziune: pe peretele din fața patului i-a apărut o ceată de turci, care îl duceau pe tatăl ei în lanțuri la Istanbul.

Deși Brâncoveanu făcuse mari eforturi pentru a-i convinge pe otomani că gestul spătarului Toma Cantacuzino (trecerea de partea rușilor în timpul războiului ruso-turc din 1711) nu exprimase și voința sa, o nouă acuzație s-a adăugat la adresa voievodului. Învinuit, după cum spunea cronicarul turc Mehmed Rașid că „adunase multe bogății și arme pentru a se opune și pregăti o răscoală, așteptând ca să-și arate dorința de a domni în chip absolut independent”, Brâncoveanu a fost mazilit în 1714, în apropierea Paștilor. Împreună cu familia sa, a fost dus la Istanbul și închis la Edicule, iar toate averile sale i-au fost confiscate.

Execuția. Ianache Văcărescu, ginerel și sfetnicul principal al domnitorului, a fost decapitat primul. Au urmat fiii cei mari. Însăpăimântat, Matei, mezinul, a fost gata să renunțe la creștinism: „Dă-mi voie să-mi trăiesc tinerețea. Mai bine vreau să fiu mahomedan decât să mor nevinovat”. Brâncoveanu s-a împotrivit, iar călăul i-a retezat capul copilului. Constantin Brâncoveanu însuși a îngenucheat ultimul în fața gădelui. Capetele celor șase au fost plimbate pe străzile Istanbulului în vârfuri de sulite, iar trupurile, aruncate în mare. Doamna Maria a aflat vestea în închisoare. Cu ajutorul Patriarhiei Constantinopolului a început pescuirea cadavrelor, care și-au găsit odihna veșnică în insula Halki, într-o veche mănăstire grecească ridicată de împăratul Ioan al VIII-lea Paleologul.

6 august 1918

S-a încheiat bătălia de la Mărăști

Bătălia de la Mărăști a fost una din principalele bătălii desfășurate pe teritoriul României în timpul Primului Război Mondial. S-a desfășurat între 22 iulie și 1 august 1917 și a fost o operațiune ofensivă a armatei române și

situația frontului în zona Mărăști-Nămoloasa era următoarea: Armata a 2-a română era poziționată între dealul Arșița Mocanului și satul Răcoasa având în flancul drept Armata a 9-a rusă și pe flancul drept Armata a 7-a rusă. Fiecărei din cele 3 divizii din eșalonul frontal al Armatei a 2-a îi reveneau circa 12 km de linie de front. În fața românilor se sprijinea flancul drept al armatei 1 austro-ungare, mai precis elemente ale grupului Gerok cu forțele principale dispuse între dealul (vârful) Momăia și dealul Arșița Mocanului. Distribuția liniei de front era tot 12 km/divizie.

Ofensiva de la Mărăști a început în dimineața zilei de 24 iulie 1917 la ora 03.50. Rezultatele primei zile de ofensivă au fost următoarele: o pătrundere de aproximativ 3

km în dispozitivul inamic și o spărtură a frontului pe o lungime de 10 km., 2000 de prizonieri, importante capturi de armament și muniție. Ziua a 3-a a ofensivei a debutat cu lupte deosebit de violente, rezultatele zilei concretizându-se într-o pătrundere de 7 km în dispozitivul inamic, eliberarea localității Sovej și ocuparea unor poziții avansate (culmea Răchitașul Mare, Culmea Țepci) în vederea dezvoltării ulterioare a ofensivei.

Pe 28 iulie, la ora 13.30 generalul Alexandru Averescu hotărâ prin ordinul 2050 încetarea operațiunilor ofensive deoarece s-a considerat că obiectivul a fost îndeplinit și anume: stabilirea liniei frontului pe aliniamentul Măgura Cașinului - muntele Seciului - Sboina Neagră - Tiua Neagră - Tiua Golașă - Tulnici - Bârsești - Valea Sării. Astfel, bătălia de la Mărăști se încheiase.

Bătălia de la Mărăști a reprezentat un important punct de cotitură în desfășurarea operațiunilor militare pe frontul românesc și a contribuit la ridicarea moralului ostașilor români. Reorganizate și temeinic instruite, având și experiența campaniei din 1916, trupele române s-au dovedit a fi un adversar capabil de a pune probleme și chiar de a învinge redutabilele armate germane și austro-ungare. Rezultatul acestei bătălii s-a datorat atât abilităților tactice ale ofițerilor români, eficacității artileriei române și excelenței colaborării a acestora cu trupele terestre, determinării și tenacității în luptă a ostașilor români, dar și prețiosului ajutor dat de localnici prin furnizarea de informații despre inamic și prin călăuzirea trupelor române pe poteci de munte spre flancurile și chiar în spatele trupelor inamice. ■

8 august 1918

Bătălia de la Oituz

După terminarea bătăliei de la Mărăști trupele germane și austro-ungare doreau ocuparea Văii Oituzului. În acest sens în data de 8 august 1917 s-a hotărât atacul. Bătălia a început cu pregătirea de artilerie ce a durat patru ore și jumătate fiind foarte violentă, bătălia în cursul căreia Corpul 8 austro-ungar a realizat o pătrundere în zona centrală a frontului.

Pe 10 august 1917 trupele române au fost nevoite să cedeze Slănicul, iar pe 11 august, din cauza atacurilor neîntrerupte și a numărului redus al efectivelor, s-a retras în Valea Troțusului. Până la sosirea întăririlor armata austro-ungară a reușit să pătrundă în satul Slănic. Luptând cu îndârjire și fără pauză s-a reușit ruperea apărării Diviziei 70 Infanterie austro-ungară și pătrunderea în spatele pozițiilor inamice rezultatul fiind importante pierderi umane din partea austro-ungarilor și inime românești.

În ciuda încercărilor neîntrerupte de recucerire a teritoriilor pierdute din zona Cireșoaia, Brigada de Grăniceri, slăbită după marșurile forțate din zilele precedente, pierde luptele din data de 13 august.

A urmat o pauză de 5 zile. Luptele au avut un caracter local, iar cele două tabere și-au reorganizat forțele și și-au întărit pozițiile ocupate.

Pe 19 august Armata 1 austro-ungară a reluat atacul.

Sectorul ales era cel al vârfului Cosna. Dispunând de o superioritate însemnată de forțe, trupele germane au reușit să

ocupe vârful, dar cavaleriștii români s-au replit pe panta estică a muntelui, unde au rezistat pe poziții. În cursul nopții, Armata 2 a trimis întăriri în sector două batalioane de grăniceri și un regiment de infanterie. Pe 20 august, la ora 7:00, Divizia 1 Cavalerie astfel întărită și susținută de toată artileria română disponibilă a atacat și a reușit să reia o parte din terenul pierdut ziua precedentă.

Această acțiune a constituit ultimul episod major al celei de-a doua bătălii de la Oituz, purtată în vara anului 1917. Armata 1 austro-ungară reușește doar să înainteze între 2 și 6 km, pe un front larg de 20 km, și eșuase în a pătrunde pe Valea Troțusului, de unde să amenințe spatele armatelor române și ruse din sudul Moldovei.

În total 25 de Ordine Mihai Viteazul clasa a III-a au fost acordate ofițerilor români pentru faptele săvârșite în august 1917, în zona Oituz. Drapelele de luptă a trei unități (un regiment și două batalioane) au fost decorate cu aceeași prestigioasă decorație. ■

Sfinții Martiri Brâncoveni - Constantin Vodă cu cei patru fii ai săi, Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sfetnicul Ianache

Brigada 1 Mecanizată „Argedava”

Transfer de autoritate în FOB Bullard

Începând cu ziua de 1 august Elementul de comandă și control din cadrul Combined Team Zabul asigurat de comandamentul Brigăzii 1 Mecanizată „Argedava” execută misiunea din teatrul de operații Afganistan cu ambele batalioane de manevră respectiv Batalionul 2 Infanterie „Călugăreni” și Batalionul 495 Infanterie „Căpitan Ștefan Soverth” - o dovadă a faptului că România este un partener stabil în raporturile cu națiunile aliate, un stat care își îndeplinește atribuțiile asumate și aduce un plus de valoare misiunii NATO ISAF din Afganistan.

Zona de Nord Vest a provinciei Zabul, districtul Shah Joy, acolo unde pentru șase luni au acționat infanteriștii din Batalionul 26 Infanterie „Scorpionii Roșii” este probabil una dintre cele mai fierbinți zone de acțiune ale elementelor insurgente din sudul Afganistanului. Fiecare zi este marcată de evenimente cu implicații mai mici sau mai mari asupra forțelor proprii sau asupra partenerilor cu care militarii români acționează în Afganistan. În fiecare zi trebuie să se întâmple ceva pentru ca ziua să fie normală din punct de vedere al misiunilor executate, trebuie să fie descoperit un dispozitiv exploziv improvizat, trebuie să fie atacată o patrulă, o bază de patrulare sau trebuie să fie raportate mișcări insurgente în anumite zone de operații.

Nord Vest-ul provinciei Zabul este și zona în care începând cu luna august Batalionul 495 Infanterie „Căpitan Ștefan Soverth” își va executa misiunea. Acesta nu va fi deloc ușoară deoarece va trebui intensificat ritmul acțiunilor pentru susținerea efortului în cadrul celor trei linii de operații pe care forțele coaliției le desfășoară în această țară, respectiv securitatea, guvernarea și dezvoltarea.

Începând cu data de 1 august 2011 la ceremonia care a avut loc cu ocazia transferului de autoritate comandantul Batalionului 495 Infanterie, locotenentul colonel Dorin TOMA a preluat zona de responsabilitate și misiunea de la comandantul Batalionului 26 Infanterie „Scorpionii Roșii”, locotenent-colonelul Dan Ionescu.

La acest eveniment au participat generalul de flotilă aeriană Victor Sîrîmbeanu, comandantul aeroportului internațional Kabul, colonelul Wood TOOD, comandantul Brigăzii 1-25 și al Combined Team Zabul, colonelul Ortner Blake, comandantul Brigăzii 116, colonelul Marius Harabagiu, comandantul Brigăzii 1 Mecanizată „Argedava” și coman-

dant al contingentului românesc, Mohammad Sadia, guvernatorul districtului Shah Joy, reprezentanți ai armatei și poliției naționale a Afganistanului.

Comandantul Combined Team Zabul, colonelul Wood Tood, a primit onorul de la comandantul Batalionului 26 Infanterie „Scorpionii Roșii”, locotenent-colonelul Dan IONESCU și a fost intonat imnul de stat al României. A urmat slujba religioasă, condusă de preotul militar George Pretorian, în timpul căreia au fost binecuvântați militarii care încep misiunea. În continuare sa desfășurat festivitatea de predare - primire a zonei de responsabilitate, drapelele de luptă ale celor două unități au ieșit în fața formației și cei doi comandanți au predat / primit misiunea iar comandantul Batalionului 495 Infanterie „Căpitan Ștefan Soverth”, locotenent-colonelul

Dorin TOMA, a raportat comandantului Combined Team Zabul: „Dommule colonel am luat în primire zona de responsabilitate din districtul Shah Joy”.

Faptul că angajarea militarilor români în teatrul de operații Afganistan este una de substanță, demonstrează forța și creșterea capacității expediționare, fiind totodată o dovadă a profesionalismului militarilor Armatei României. În cadrul ceremonialului plutonier major Vasile NANU, locțiitorul comandantului Plutonului Geniu a fost decorat cu „The Army Achievement Medal”. Medalia a fost înmănată de Căpitanul Braian Horbert, comandantul Companiei Bravo. „Am primit această medalie din partea aliaților americani, cel mai important moment din activitatea mea de militar. Acest lucru dovedește că am fost apreciat pentru modul în care am executat misiunile încredințate și pentru modul în care mi-am îndeplinit atribuțiile funcționale.”

Comandantul Combined Team Zabul, colonelul Wood Tood, a mulțumit participanților pentru că au onorat invitația de a fi prezenți la ceremonial. „Aceasta este o zi mare pentru militarii Batalionului 495 Infanterie care preiau responsabilitatea districtului Shah Joy, dar și o zi în care trebuie să recunoaștem faptele soldaților români care au executat misiuni pentru sprijinirea țării și populației Afganistanului. Pentru militarii români care au luptat în această zonă de operații vă rog să vă ridicați și să-i aplaudăm.” Ceremonia s-a

încheiat cu înmânarea certificatelor de apreciere.

În timpul ceremoniei locotenent-colonelul Dan IONESCU, comandantul Batalionului 26 Infanterie „Scorpionii Roșii” a raportat misiune îndeplinită, iar la sfârșitul acesteia ne-a explicat ce înseamnă acest lucru: „Nu cred că în acest moment reușesc să-mi dau seama de ceea ce înseamnă misiune îndeplinită, pentru că în continuare suntem conectați la ceea ce se întâmplă în zonă până în momentul în care ne vom îmbarca în avion să plecăm în țară. În orice caz sentimentul misiunii îndeplinite este deosebit cu atât mai mult cu cât, într-adevăr a fost îndeplinită în întregul său spectru. Militarii Batalionului 495 Infanterie „Căpitan Ștefan Soverth” le doresc misiune ușoară și să se întorcă sănătoși acasă”.

După încheierea ceremoniei locotenent-colonelul Dorin TOMA comandantul Batalionului 495 Infanterie ne-a declarat: „Începând cu 1 august Batalionul 495 Infanterie „Căpitan Ștefan Soverth” execută misiuni în întreaga zonă de responsabilitate pe care am preluat-o de la Batalionul 26 Infanterie „Scorpionii Roșii”. Dacă până acum, timp de 10 zile, am executat misiuni în comun pentru a recunoaște zona și pentru a lua în primire misiunile pe care le-au executat colegii noștri, începând de astăzi suntem în măsură să executăm singuri, fără sprijin, misiuni în întreaga zonă de responsabilitate. Mă refer la întreaga gamă de misiuni de patrulare pe Autostrada A1, puncte de observare temporare și permanente, escortă și sprijin convoi logistic, escortă VIP, precum și misiuni CIMIC, chiar și în acest moment avem misiuni în desfășurare în zona de responsabilitate. Colegilor noștri de la Batalionul 26 Infanterie „Scorpionii Roșii” le urăm drum bun, să ajungă cu bine acasă alături de cei dragi.”

Pentru militarii din FOB Bullard a fost o zi liniștită, fără incidente. Dar pentru aceștia o zi normală nu este o zi liniștită, fără incidente. O zi fără incidente poate fi o zi de pregătire a viitoarelor atacuri, poate fi liniștea dinaintea furtunii, poate fi buzduganul care pravește tăvălugul căruia trebuie să îi fînă piept indiferent de intensitatea și forța acțiunilor.

Scorpionii Roșii la cea ce-a doisprezecea misiune îndeplinită

Au trecut șase luni de la introducerea în teatrul de operații din Afganistan, și misiunea Scorpionilor Roșii din Batalionul 26 Infanterie „Neagoe Basarab” a fost preluată în totalitate de colegii din Batalionul 495 Infanterie „Căpitan Ștefan Soverth”. Misiunea este la final și rutina este departe de se fi instalat în rândul militarilor olteni. Ancorarea în realitatea teatrului de operații și înțelegerea fenomenului insurgent în cele mai mici amănunte ale lui au făcut ca acest prim inamic pe timpul executării misiunilor internaționale să fie ținut departe.

Scorpionii Roșii s-au confruntat aici cu adevărate exemple ale războiului asimetric despre care se vorbește și se scrie atât de mult. Inamicul, pe care noi îl numim insurgent sau taliban, a fost și este pretutindeni, poate chiar alături de noi, pe timpul unei patrulări pe jos, într-o localitate despre care știm că este pașnică, de partea noastră, este cel care ne salută atunci când trecem prin bazarul din Shah Joy, este cel care ne face cu mâna, zâmbind, atunci când securizăm zona după ce un dispozitiv exploziv improvizat a fost găsit, în ciuda bunei mascări pe care o folosesc potrivitii noștri, sau este partenerul de discuții la vreo shura... Inamicul este peste tot, fără a putea fi observat, uniforma sa este haina murdară și jerpelită a afganului de rând, acoperirea sa este viața normală și săracă pe care o duce fiecare localnic al acestei provincii, zona sa de acțiune este locul unde alți concetățeni de-ai săi își duc traiul, fără a se îngrijora că lupta sa pune în pericol vieți nevinovate ale celor care ar putea să îi fie frați, prieteni, părinți și de ce nu, copii nevinovați care doar se află la locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

Înțelegerea fenomenului care se petrece în Afganistan nu ține numai de cunoașterea situației de securitate din zona de operații, ține în foarte mare măsură și de cunoașterea în detaliu a specificului cultural, a legilor nescrise ale localnicilor, a cutumelor care le guvernează viața și a relațiilor interpersonale care sunt cu totul diferite față de cele care nouă ni se par normale pentru o societate democrată. Relațiile de familie sunt cele mai importante și cele mai influente, relațiile și organizarea tribală joacă un rol extrem de important inclusiv în guvernarea unor provincii în care sunt mai multe triburi care la rândul lor au lideri diferiți, cutume diferite, obiceiuri și crezuri diferite.

O probă a măiestriei militarilor olteni a fost aducerea partenerilor afgani la aceeași masă a tratativelor, aducerea acestora pe drumul unui scop comun pentru care luptăm. Foarte multe dintre misiunile de aici sunt executate în cooperare cu militarii afgani, cu polițiștii afgani și cu oamenii guvernatorului districtual - reprezentantul guvernului afgan în teritoriu. Desori aceștia fac parte din familii și triburi diferite. Depășirea intereselor tribale și de familie care nu reprezintă interesele întregii comunități reprezintă o barieră care este încă greu de trecut. „Nu-ți fie teamă că înaintezi prea încet, teme-te dacă te oprești” Sun Tzu.

Una dintre principalele caracteristici ale misiunilor executate în Zabul, Afganistan este insistența. Aproape zilnic infanteriștii de la Craiova au fost atacați cu diferite tipuri de armament și de mijloace, de la temutele aruncătoare de grenade anti-tanc portativ AG-7, armament de infanterie, aruncătoare de calibru 82mm, lansatoare de rachete de calibru și modele pentru noi mai puțin cunoscute și nu în ultimul rând cu dispozitive explozive improvizate amplasate împotriva personalului și blind-

datelor, în cele mai greu de închipuit locuri posibile. Ingeniozitatea cu care gândesc și acționează inamicii noștri nu a fost niciodată subestimată, tacticile, tehnicile și procedurile acestora au fost îndelung analizate și acțiunile Scorpionilor Roșii au fost adaptate pentru a contracara ceea ce se poate întâmpla.

Dificil este în a înfrunța un inamic pe care nu îl vezi dar știi că este acolo, urmărindu-te, notând fiecare mișcare, fiecare reper și fiecare acțiune, fiecare tehnică folosită și fiecare detaliu. Este dificil dar nu imposibil, este greu, dar realizabil cu condiția pregătirii minuțioasă și seriozității demonstrate în acțiunea în mediul real al conflictului, în mediul ostil în care inamicul poate fi oriunde și poate ataca oricând.

Chiar dacă au fost momente în care atacurile au fost la fel de dese ca și patrulările executate în zona de operații a Scorpionilor Roșii, nici un moment intensitatea cu care au fost executate misiunile nu a scăzut. Zilele grele prin care au trecut Craiovenii atunci când doi dintre Scorpionii Roșii, Sublocotenentii (p.m.) Lixandru Constantin-Laurențiu și Marinescu Cătălin Ionel au căzut la datorie și alți patru au fost răniți au fost depășite cu determinare și profesionalism, cu convingerea că numai continuând putem face să nu se mai întâmple. Ei au aprins căte o lumânare pentru fiecare suflet viteaz care s-a ridicat la ceruri, pentru fiecare coleg al lor care a mers până la sacrificiul suprem pentru îndeplinirea misiunii, au spus o rugăciune, apoi s-au întors la misiunea în care fiecare minut poate reprezenta un incident.

Referindu-se la complexitatea misiunii îndeplinite de militarii craioveni, comandantul Batalionului 26 Infanterie „Neagoe Basarab”, locotenent colonelul dr. Dan Ionescu, aprecia că «unul din criteriile avute în atenție a fost spectrul misiunilor executate, unul foarte larg, pornind de la operațiuni „cordon and knock”, până la acțiuni în parteneriat CIMIC, toate având ca scop o stare de normalitate în Districtele Shah Joy și Qalat, libertatea de mișcare pe autostrada A1, atât pentru populația

locală, cât și pentru forțele ISAF și organizațiile nonguvernamentale, responsabilitate care a revenit Scorpionilor Roșii începând cu luna februarie 2011. Complexitatea misiunilor a fost dată, de asemenea, și de inamicul cu care s-a confruntat batalionul, foarte mobil, volatil și cu o experiență de luptă apreciabilă, atât pe teritoriul afgan cât și în alte teritorii în care insurgența a scris ani de istorie. Nu în ultimul rând caracterul complex al misiunii a fost dat și de gradul mare de independență al acțiunilor prin fracționarea și dispersarea forțelor în întreaga zonă de responsabilitate, solicitând astfel major, atât operațional, cât și administrativ comandanții de subunități la nivel de pluton și companie, dar și logistica și sprijinul de luptă.

În sprijinul tuturor acestor elemente ce au dat liniile mari ale misiunii trebuie să luăm în considerare și comanda tuturor elementelor din subordinea Task Force Red Scorpions, respectiv compania americană EAGLE din Regimentul 2 „Strikers” și ulterior compania americană BRAVO din Brigada 1-25 „Artic Wolfs”, specialității Navy EOD(US), RCP(US), și cooperarea cu elementele venite în sprijin, respectiv PRT (US), BUSHWALKERS RCP (US), Regimental Artillery, elicopterele și aviația pentru operații deliberate sau solicitate la nevoie.

Riscurile și amenințările cu care s-au confruntat Scorpionii Roșii le-au solicitat întreaga experiență acumulată în toate teatrele de operații în care batalionul a acționat, confrunțările de toate tipurile dar și condițiile de trai și specificitatea mediului fiind o nouă provocare de-a lungul misiunii.»

Deloc ușoară, misiunea Scorpionilor Roșii este la final. Fără a încerca un bilanț, cifrele care caracterizează misiunea infanteriștilor de la Craiova spun totul despre eforturile pe care le-au făcut acești militari pentru a acceda o șansă poporului afgan din provincia Zabul din sud-estul Afganistanului. Aproape 2500 de misiuni de contra-insurgență. Cifrele nu sunt reprezentative, ele doar reflectă eforturile depuse de militarii de la Craiova, rezultatele sunt cele care încorporează semnificația cifrelor. Ele prezintă doar ceea ce au însemnat cele șase luni de prezență activă în districtele Shah Joy și Qalat. În Afganistan Scorpionii Roșii au măsurat zilele în ore și în misiuni, o zi a avut în medie 18-20 de misiuni și aproximativ 120 de ore în care s-au confruntat cu diferite forme și modele ale acestui război în care inamicul te confruntă doar uneori direct, bărbătește, față în față.

Satisfacțiile apar atunci când, ajunsă acasă, Scorpionii Roșii își regăsesc fii mai înalți și un pic mai maturi, tații cu albul îngrijorat al părului, soțiile cu fericirea revederii în priviri...iar în urma lor rămân șase luni petrecute în Afganistan, șase luni în care luxul unei duminici relaxate la televizor nu le-a fost permis, multe luni în care s-a vorbit despre amenințări, riscuri, atentate, insurgență, pericol și alte „derivate” ale acestora. Adevăratele satisfacții apar acasă, acolo unde familia, centrul universului fiecărui militar este alături.